

bemerken, dat er thans van gemengde gevoelens geen sprake meer zal zijn. Het is een warm en levensvol, een altijd boeiend verleden dat wij voor ons zullen zien herrijzen.

Daar is allereerst, in het nog onvolmaakte stuk *La Thébàïde*, de broederveete tusschen Polynices en Eteocles, de zoons van Jocaste. Geboren uit het huwelijk dat zij met haar eigen zoon Cēdipus had gesloten, schijnen de beide broeders door hun rampzaligen strijd een deel van de schuld te moeten boeten, die hun ouders, hoe onbewust ook van de tegennatuurlijkheid hunner verbintenis, naar het besef van velen toch op zich hebben geladen: een van de diepste intuïties die de menschheid heeft gehad — zonder dat echter ooit de vraag is beslist, of deze intuïtie, dit in-zien, zich op de waarheid, dan wel op een waandenkbeeld richt; wie weet of, alles wel beschouwd, het befaamde „ergens in zien” niet somtijds „onjuist” zien beteekent?

Dit echter terloops.

Alexandre le Grand! De naam alleen reeds brengt ons een snelle en hevige persoonlijk-

heid voor den geest, die met vermetelheid naar de verwezenlijking van grootsche concepties streeft, en dan, plotseling, wordt weggenomen. Hier moet echter helaas worden bedacht dat Racine zijn onderwerp door het invoegen van vrij sentimenteële liefdesintriges goeddeels heeft bedorven.

In een wereld, nog verder van ons verwijderd dan die van Alexander, in de Homerische Oudheid, speelt *Andromaque*. Beladen met den vloek die op de Atriden rustte, geeft Orestes zich over aan een hopelooze liefde, die hem tot razernij zal voeren. De Trojaansche oorlog is kort geleden geëindigd. Wij zien de weduwe van Hector, Andromache, om hem treuren; als gevangene is zij thans in het land, en daarmee in de macht, van een der vijanden van haar stad, den Griekschē koning Pyrrhus gekomen; en hij vervolgt haar met zijn ongewenschte liefde. Over de stad waar zij verblijven en waarheen ook de harts-tochtelijke Hermione zich heeft begeven, om met Pyrrhus te trouwen; over het land Epirus;

Tooneel uit *Andromaque*